

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Štefana Micháliku a JUDr. Daniela Hudáka na neverejnom zasadnutí konanom 20. januára 2011 v Bratislave v trestnej veci obvineného **ml. A. T. a spol.**, pre obzvlášť závažný zločin lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/, písm. f/ Tr. zák. a iné, o dovolaní obvineného J. T. proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 T 58/2009, v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave z 25. februára 2010, sp. zn. 6 To 3/2010, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 382 písm. c/ Tr. por. dovolanie obvineného J. T. **s a o d m i e t a.**

O d ô v o d n e n i e

Rozsudkom Okresného súdu Trnava z 26. novembra 2009, sp. zn. 2 T 58/2009, boli obvinení ml. A. T. a J. T. uznaní vinnými zo spáchania zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. (bod 1/ rozsudku), obzvlášť závažného zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/, písm. f/ Tr. zák. (bod 2/ rozsudku) ako aj prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. (bod 3/ rozsudku), a to na tom skutkovom základe, že :

1/ dňa 6. marca 2009 v čase o 18.40 hod. v T., na ulici H. pred gymnáziom po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obžalovaným J. T. obžalovaný ml. A. T. podišiel odzadu k prechádzajúcej G. K., staršej osobe, snažil sa jej strhnúť z pleca pravej ruky čiernu koženú kabelku, v dôsledku čoho poškodená spadla na zem, kde ju obžalovaný ml. A. T. ťahal za kabelku po zemi asi dva metre, až sa mu kabelku podarilo vytrhnúť a následne s ňou spolu s obžalovaným J. T., ktorý všetko obďaleč pozoroval, utiekli, čím poškodenej G. K.

spôsobili škodu odcudzením kabelky, v ktorej sa nachádzali jej osobné doklady, čierna kožená peňaženka s hotovosťou 50 eur, zväzok 7 kľúčov, čipová karta na MHD a mobilný telefón zn. Siemens v hodnote 103 eur a zranenie pravého kolena, a to tržnej rany, ktorá si nevyžiadala lekárske ošetrenie,

2/ dňa 11. marca 2009 v čase o 08.00 hod. v T., na P., na chodníku pri vchode do M. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obžalovaným J. T. obžalovaný ml. A. T. odzadu podišiel k pomaly sa pohybujúcej M. S. pomocou francúzskej barly, keďže je staršou invalidnou osobou, chytil ju za kabelku, ktorú niesla v pravej ruke a začal ju za ňu ťahať dozadu, v dôsledku čoho poškodená spadla na zem, kde ju ešte obžalovaný ml. A. T. ťahal za kabelku, ktorá sa mu podarila jej vytrhnúť z ruky, pričom obžalovaný J. T. stál za nimi, následne utiekli aj s kabelkou cez uličku smerom na H. v T., kde z kabelky vybrali hotovosť 15 eur, 3 stravné lístky á 2,50 eur a mobilný telefón zn. Sagem MYX-2 v hodnote 100 eur a kabelku s osobnými dokladmi odhodili, čím spôsobili poškodenej M. S. škodu na majetku vo výške 137,10 eur a ublíženie na zdraví, a to zlomeninu horného konca pravej ramennej kosti, trieštivého charakteru v oblasti hlavice a krčka, pohmoždenie mäkkých tkanív s odreninami kože v oblasti oboch kolien, podvrtnutie členkového zhybu ľavej dolnej končatiny s dobou liečenia od 11. marca 2009 do 27. apríla 2009, t. j. 7 týždňov,

3/ dňa 11. marca 2009 v čase asi o 12.00 hod. v T., na ul. O. po predchádzajúcej vzájomnej dohode s obžalovaným ml. A. T. obžalovaný J. T. vytrhol z ruky R. R., prechádzajúcej cez ulici, kabelku čiernej farby, s ktorou utiekol aj s obžalovaným ml. A. T., ktorý bol s ním, následne z kabelky zobrali hotovosť 25 eur a kabelku s prázdnu peňaženkou, osobnými dokladmi, mobilným telefónom zn. Sony Ericson v hodnote 200 eur, čipovou kartou na MHD, dáždnikom a kľúčmi zahodili, čím poškodenej R. R. spôsobili škodu na majetku vo výške 287,30 eur.

Obvinený J. T. bol vyššie uvedeným rozsudkom odsúdený podľa § 188 ods. 3, § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, § 39 ods. 1, ods. 3 písm. b/ Tr. zák. na súhrnný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov s tým, že na výkon tohto trestu bol podľa § 48 ods. 4 Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 73 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. mu bolo uložené tiež ochranné protitoxikomanické liečenie ústavnou formou.

Týmto rozsudkom bol zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušený výrok o treste uloženom obvinenému rozsudkom Okresného súdu Trnava z 30. júna 2009, sp. zn. 3 T 49/2009, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Podľa § 76 ods. 1, § 78 ods. 1 Tr. zák. bol obvinenému uložený ochranný dohľad na 2 (dva) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. boli napokon obaja obvinení zaviazaní i k náhrade spôsobenej škody poškodenej strane V., a to vo výške 105,04 eur.

Proti tomuto rozsudku podal obvinený J. T. ako aj krajský prokurátor v zákonnej lehote odvolanie, pričom obe boli uznesením Krajského súdu v Trnave z 25. februára 2010, sp. zn. 6 To 3/2010, podľa § 319 Tr. por. zamietnuté.

V zmysle § 183 ods. 1 písm. b/ Tr. por. rozsudok je právoplatný a vykonateľný, ak zákon síce proti nemu pripúšťa odvolanie, ale podané odvolanie bolo zamietnuté.

Dňa 16. septembra 2010 podal obvinený J. T. prostredníctvom svojho obhajcu na Okresnom súde Trnava dovolanie proti vyššie uvedeným rozhodnutiam, a to z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. h/ a písm. i/ Tr. por., pričom toto bolo následne (4. novembra 2010) uvedeným prvostupňovým súdom predložené Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky.

Obvinený napáda v prvom rade v časti výroku o vine tú skutočnosť, že bol uznaný vinným zo spáchania troch samostatných skutkov, naplňajúcich znaky zločinu lúpeže, obzvlášť závažného zločinu lúpeže a prečinu krádeže. Má totiž za to, že pokračovanie v páchaní toho istého trestného činu v zmysle § 122 ods. 10 Tr. zák. je splnené i v trestnoprávnej hypertrofii základnej a kvalifikovaných skutkových podstát, resp. aj medzi len kvalifikovanými skutkovými podstatami toho istého trestného činu. Skutky uvedené pod bodmi 1/ a 2/ obžaloby mali byť teda podľa jeho názoru na tomto právnom základe kvalifikované ako jeden skutok - pokračovací trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom, keďže okrem vyššie uvedeného kritéria sú splnené aj ďalšie zákonné kritéria podľa § 122 ods. 10 Tr. zák., t. j. objektívna a subjektívna súvislosť v čase, mieste, spôsobe a predmete útoku. Nesprávne právne posúdenie zistených skutkov vo veci konajúcimi súdmi obvinený

namieta napriek tomu, že si je vedomý toho, že z dôvodu existencie zločinu a prečinu by aj tak bolo nevyhnutné použiť tzv. asperačnú zásadu v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. Pre posúdenie mnohosti skutkov to však považuje za potrebné.

Ako obvinený ďalej uviedol, hoci v rámci dokazovania v prípravnom konaní napomáhal pri objasňovaní predmetnej trestnej činnosti, a to najmä tým, že bol od začiatku súčinný pri vyšetrovacích úkonoch (napr. pri opakovaných výkonoch previerky výpovede na mieste), súd tieto skutočnosti nevyhodnotil ako poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák., čím teda podľa jeho názoru taktiež pochybil pri zachovaní správnosti a úplnosti zisteného skutkového stavu.

Zdôraznil tiež, že súd pri ukladaní trestu nevzal do úvahy ani § 34 ods. 4 a ods. 5 písm. a/ Tr. zák., a to napriek tomu, že sa posudzovaného konania dopustil len ako spolupáchateľ v miere prizerajúcej sa osoby, ktorá nijako priamym konaním nezasiahla do konania druhého obvineného (A. T. výlučne sám použil násilie voči osobám v úmysle zmocniť sa cudzej veci), ktorá sa podieľala ako spolupáchateľ len na forme prisvojenia si cudzej veci, ich finančného zhodnotenia, resp. ukrytia zmocnených vecí. Uvedené skutočnosti majú priamy dosah k aplikácii § 39 Tr. zák., ktoré síce súd použil, avšak nie je podľa neho zrejmé, či vychádzal práve z vyššie uvedených ustanovení (§ 34 ods. 4 a ods. 5 písm. a/ Tr. zák.).

Obvinený má za to, že súd mal pri zohľadnení vyššie uvedených pochybení pri ukladaní trestu správne postupovať tak, že v prvom kroku mal použiť § 38 ods. 2, ods. 3 a ods. 8 Tr. zák., a teda znížiť hornú hranicu trestnej sadzby ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona, konkrétne v § 188 ods. 3 Tr. zák. o jednu tretinu ($15-10=5/3$). Potom mal použiť asperačnú zásadu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. a sprísniť takto znížený trest o jednu tretinu. Upozornil zároveň v tejto súvislosti na to, že keďže sa pre zníženie podľa § 38 ods. 3 a ods. 8 Tr. zák. a asperáciu podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. nepoužijú rovnaké zásady a výpočty (judikované rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, najmä 30/64), dospeje sa takýmto spôsobom k inému trestu v hornej hranici ako bol pôvodný trest určený v osobitnej časti Trestného zákona. Následne mal súd použiť § 34 ods. 4 a ods. 5 písm. a/ Tr. zák. a v zmysle § 39 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na § 39 ods. 3 písm. c/ uložiť trest odňatia slobody (s poukazom na § 39 ods. 3 písm. c/ a § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.) v rozmedzí od 5 do 8 rokov. Podľa jeho názoru mu mal byť uložený s prihliadnutím na individualizáciu trestu trest odňatia slobody nepodmienečne vo výške 5 rokov so zaradením do ústavu

na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Obvinený zdôraznil, že tento postup súdom použitý nebol aj napriek tomu, že mu bol uložený trest odňatia slobody vo výške 8 rokov, t. j. v predmetnom rozmedzí.

Považoval za potrebné poukázať tiež na tú skutočnosť, že § 38 ods. 5 Tr. zák. nebolo nutné v danom prípade použiť vzhľadom na § 38 ods. 7 Tr. zák., čo súd správne vyhodnotil.

V podanom dovolaní sa obvinený vyjadril aj k možnosti, že by nebolo na mieste použitie § 38 ods. 3 Tr. zák., t. j. horná hranica sadzby trestu odňatia slobody by sa neznižovala. Išlo by v podstate o totožný postup, z ktorého vychádzal aj súd, avšak obvinený má za to, že súd pri tomto postupe nesprávne aplikoval § 39 ods. 3 Tr. zák. po inak správnom použití § 39 ods. 1 Tr. zák. Uviedol, že v tomto smere je dôležitý výklad § 39 ods. 3 Tr. zák., najmä písm. b/ až písm. e/, v ktorých je *expressis verbis* uvedené, že obmedzenie „nie kratšieho trestu“ je viazané na dolnú hranicu trestu odňatia slobody uvedenú v osobitnej časti tohto zákona, čo teda znamená, že definičným kritériom je dolná hranica trestu odňatia slobody uvedená v osobitnej časti Trestného zákona a nie dolná hranica už upravená podľa všeobecnej časti Trestného zákona (napr. podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. veta za bodkočiarkou). Obvinený má dokonca za to, že nakoľko je obmedzenie uloženia trestu po asperácii nad jednu polovicu určenej trestnej sadzby za bodkočiarkou, je možné použiť systematický výklad, podľa ktorého je možné po asperácii - kde dostaneme v danom prípade 10 až 20 rokov - použiť § 39 ods. 1 a ods. 3 písm. c/ Tr. zák. a potom ukladať trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby, čo by znamenalo použiť ešte jedno obmedzenie, a to § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a v rozmedzí 5 až 8 rokov ukladať trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby. Z uvedeného je teda podľa názoru obvineného nepochybné, že mu bol uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby, najmä v dôsledku nesprávneho výkladu § 39 ods. 3 Tr. zák.

V súvislosti z vyššie uvedených upozornil zároveň na to, že nakoľko úprava § 39 ods. 3 Tr. zák. po použití § 38 ods. 3 Tr. zák. (zníženie hornej hranice) a následne asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. (zvýšenie hornej hranice trestu odňatia slobody, povinnosť súdu uložiť trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby – zvýšenie nepriamo aj dolnej hranice) v dôsledku aplikácie ustanovenia o mimoriadnom znížení trestu (§ 39 ods. 1 Tr. zák. – umožňuje uložiť trest pod dolnú hranicu trestu ustanovenú zákonom, teda aj upravenú podľa všeobecnej časti zákona) ukladá pre tento postup následne obmedzenia s hraničnými kritériami pre dolnú hranicu podľa osobitnej časti Trestného

zákona, zavádza tým vlastne disproporciu výkladu. Týmto kritériom sa totiž podľa jeho názoru narúšajú už predtým použité zásady, pretože tie vytvoria sadzby – dolnú a hornú hranicu, pričom pod takto vytvorenú dolnú hranicu ide súd ukladať trest (§ 39 ods. 3 Tr. zák. prvá veta), avšak následne sa súdu otvorí druhá nutná zákonná množina, v ktorej musí trest uložiť podľa obmedzení uvedených pod jednotlivými písmenami. Táto množina sa pritom vo veľkom množstve prípadov (ako je tomu aj v posudzovanom prípade) vymyká predtým určeným sadzbám (dolnej a hornej). Z uvedeného je teda podľa neho zrejmé, že vzájomný výklad týchto ustanovení je nutné podrobiť rozhodovacej činnosti Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

Poukázal tiež na to, že v prípade, ak všeobecný súd aplikuje určité ustanovenie zákona bez relevantných dôvodov v rozpore s konštantnou rozhodovacou praxou, treba považovať takýto postup za arbitrárny. Takýto postup je zároveň aj zásahom do princípu právnej istoty ako súčasťou právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1 Ústavy (I. ÚS 335/06).

Ako obvinený ďalej uviedol, odôvodnenie rozhodnutia musí byť zrejmé, jasné a zrozumiteľné nielen súdu, ale aj stranám konania, najmä obvinenému, keďže súd rozhoduje o jeho právnej trestnej veci (I. ÚS 241/07). V danom prípade to však podľa neho tak nebolo, a preto možno povedať, že uznesenie krajského súdu vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti. Právne závery krajského súdu sú svojvoľné, pričom zásadne popierajú účel a význam príslušných zákonných ustanovení Trestného zákona (III. ÚS 264/05). Má za to, že krajský súd sa nevysporiadal s jeho odvolaním, najmä nezaujal jednoznačné právne závery k výkladu § 39 ods. 3 Tr. zák. vo vzťahu k ostatným použitým ustanoveniam Trestného zákona, čím bolo porušené jeho právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy.

Na základe vyššie uvedených skutočností obvinený J. T. navrhol, aby dovolací súd po tom, čo vzhľadom na prítomnosť dovolacích dôvodov uvedených v tomto dovolaní (§ 371 ods. 1 písm. h/ a písm. i/ Tr. por.) rozsudkom vyslovil porušenie § 122 ods. 10 Tr. zák. k § 188 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 Tr. zák. a § 188 ods. 1 a ods. 2 Tr. zák., ďalej § 36 písm. n/ Tr. zák. k § 34 ods. 4 a ods. 5 písm. a/ Tr. zák., ako i § 39 ods. 3 Tr. zák. k § 39 ods. 1, § 38 a § 41 ods. 2 Tr. zák. Následne, aby zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava v časti výroku o vine a treste a napadnuté uznesenie Krajského súdu v Trnave v celom rozsahu a aby prikázal Okresnému súdu Trnava vec v potrebnom rozsahu znova prerokovať a rozhodnúť.

Dňa 25. októbra 2010 došlo na Okresný súd Trnava tiež vyjadrenie prokurátorky Krajskej prokuratúry Trnava k predmetnému dovolaniu. Z jeho obsahu je pritom zrejmé, že táto sa s obvineným uvádzanými dôvodmi dovolania vôbec nestotožňuje.

Upozornila v prvom rade na tú skutočnosť, že dovolateľ sa na hlavnom pojednávaní priznal k spáchaniu predmetnej trestnej činnosti, pričom súd prvého stupňa toto vyhlásenie prijal a vykonal dokazovanie hlavne vo vzťahu k výroku o treste. Ako uviedla ďalej, pri rozhodovaní o konkrétnej výmere trestu vychádzal súd zo zákonných zásad uvedených v § 41 ods. 2, § 42 ods. 1, § 36 písm. l/, § 37 písm. h/, § 38 ods. 2, § 39 ods. 1 a ods. 3 písm. b/ Tr. zák. a konkrétna výmera trestu - podľa zdôvodnenia výroku o treste - zohľadňuje predovšetkým poľahčujúce okolnosti v podobe priznania sa obvineného k trestnej činnosti, napomáhanie orgánom činným v trestnom konaní pri jej objasňovaní a v neposlednom rade i mieru účasti obvineného na jej spáchaní. Podotkla, že tieto okolnosti považoval prvostupňový súd za tak významné, že v danom prípade opodstatňovali uloženie trestu odňatia slobody pod spodnú hranicu zákonnej trestnej sadzby. Považovala za potrebné napokon zdôrazniť i to, s rozhodnutím prvostupňového súdu sa plne stotožnil i súd odvolací.

Z dôvodov vyššie uvedených preto navrhla, aby odvolací súd dovolanie obvineného J. T. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietol.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 377 Tr. por.) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní obvineného skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu (§ 368 ods. 1 Tr. por. a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou prostredníctvom obhajcu (§ 369 ods. 2 písm. b/ a § 373 ods. 1 Tr. por.), v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Tr. por.). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 Tr. por., veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo a podal riadny opravný prostriedok.

Najvyšší súd Slovenskej republiky však zároveň dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné podľa § 382 písm. c/ Tr. por. odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko nie sú splnené zákonné dôvody na jeho podanie (§ 371 ods. 1 písm. h/ a písm. i/ Tr. por.).

Podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. dovolanie možno podať, **ak bol uložený trest**

mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. dovolanie možno podať, **ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku** alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Podľa § 371 ods. 4 Tr. por. **dôvod podľa odseku 1 písm. i/ nemožno použiť, ak zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného.**

Podľa § 374 ods. 3 Tr. por. v dovolaní možno uplatňovať ako dôvod dovolania aj konanie na súde prvého stupňa, ak vytýkané pochybenia neboli napravené v konaní o riadnom opravnom prostriedku.

Podľa § 385 ods. 1 Tr. por. je dovolací súd viazaný dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené.

Podľa § 384 ods. 2 Tr. por. ak bola dovolaním napadnutá časť rozhodnutia týkajúca sa len niektorej z viacerých osôb, o ktorých bolo rozhodnuté tým istým rozhodnutím, preskúma dovolací súd podľa odseku 1 len tú časť rozhodnutia a predchádzajúceho konania, ktoré sa týka tejto osoby.

Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným k náprave výslovne uvedených procesných a hmotnoprávnych chýb a má byť len skutočne výnimočným prielomom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania musia byť preto obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia opravná inštancia.

Dovolací súd považuje za nevyhnutné zdôrazniť i to, že obsah konkrétne uplatnených námietok, tvrdení a právnych názorov, ktorými sa v dovolaní odôvodňuje existencia určitého dovolacieho dôvodu, musí skutočne vecne zodpovedať zákonnému vymedzeniu takého dovolacieho dôvodu podľa § 371 Tr. por. Dôvody dovolania je teda treba chápať materiálne, a preto nestačí na ne len formálne poukázať v podanom dovolaní, aby sa tým vyhovel ustanoveniu § 374 Tr. por.

Pokiaľ ide o dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., z jeho dikcie vyplýva, že vo vzťahu k zistenému skutku je možné dovolaním namietať výlučne **vady právne**, a teda to, že skutok tak, ako bol súdom zistený, bol nesprávne právne kvalifikovaný. Popri vadách, ktoré sa týkajú právneho posúdenia skutku, možno tiež vytýkať iné nesprávne hmotnoprávne posúdenie. Rozumie sa ním zhodnotenie otázky, ktorá nespočíva priamo v právnej kvalifikácii skutku, ale v právnom posúdení inej skutkovej okolnosti majúcej význam z hľadiska hmotného práva.

Z hľadiska obsahu dovolania obvineného je s poukazom na deklarováný dovolací dôvod významná tá otázka, či prvostupňový súd správne pristúpil k právnej kvalifikácii posudzovaných skutkov ako zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák., obzvlášť závažného zločinu lúpeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/, písm. f/ Tr. zák. a prečinu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 20 k § 212 ods. 2 písm. c/ Tr. zák. Dovolateľ je totiž toho názoru, že v danom prípade boli splnené všetky zákonom požadované podmienky (§ 122 ods. 10 Tr. zák.) potrebné k tomu, aby mohli byť skutky uvedené pod bodmi 1/ a 2/ obžaloby posudzované len ako skutok jeden - pokračovací trestný čin lúpeže spolupáchatelstvom.

Na úvod považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné zdôrazniť tú skutočnosť, že aj keď v konaní pred prvostupňovým súdom došlo k prijatiu vyhlásenia obvineného o priznaní viny v zmysle § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., Krajský súd v Trnave sa mal v rámci odvolacieho konania zaoberať i námietkami obvineného smerujúcimi k právnomu posúdeniu ním priznaných skutkov a rovnako tak nie je vylúčené preskúmanie správnosti právneho posúdenia predmetných skutkov i z pôsobnosti dovolacieho súdu (§ 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por.). Zo žiadneho ustanovenia Trestného poriadku opak uvedeného nevyplýva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky teda s poukazom na vyššie uvedené preskúmal predložený spisový materiál a dospel k takému záveru, že vo veci konajúce súdy sa naozaj dopustili pochybenia pri právnej kvalifikácii skutkov uvedených pod bodmi 1/ a 2/ napadnutého rozsudku, avšak nie z dôvodov, ako to namietal obvinený.

Podľa § 188 ods. 1 Tr. zák. trestného činu lúpeže sa dopustí ten, **kto proti inému použije násilie alebo hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci.**

V zmysle § 188 ods. 2 písm. d/ Tr. zák. odňatím slobody na sedem rokov až dvanásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 na chránenej osobe.

V zmysle § 188 ods. 3 písm. a/ Tr. zák. odňatím slobody na desať rokov až pätnásť rokov sa páchatel' potrestá, ak spácha čin uvedený v odseku 1 a spôsobí ním ťažkú ujmu na zdraví alebo smrť.

Pre spáchanie trestného činu lúpeže podľa § 188 Tr. zák. sa teda vyžaduje, aby páchatel' proti inému použil násilie, resp. hrozbu bezprostredného násilia v úmysle zmocniť sa cudzej veci, čím je čin dokonaný. Od dokonania trestného činu je potrebné rozlišovať dokončenie trestného činu, ku ktorému u trestného činu lúpeže dochádza v okamžiku, keď sa páchatel' zmocnil cudzej veci.

Podľa § 20 Tr. zák. ak bol trestný čin spáchaný **spoločným konaním** dvoch alebo viacerých páchatel'ov (spolupáchatelia), zodpovedá každý z nich, ako keby trestný čin spáchal sám.

Spolupáchatel'stvo po objektívnej stránke nevyžaduje spoločné konanie v tom zmysle, že každý zo spolupáchatel'ov uskutoční konanie rovnocennej povahy a naplní tak všetky znaky trestného činu, ale stačí, keď trestná činnosť spolupáchatel'ov vo svojom súhrne predstavuje konanie naplňujúce príslušné ustanovenie osobitnej časti Trestného zákona. V prípade trestného činu lúpeže podľa § 188 Tr. zák. to teda znamená, že nie je treba, aby sa každý zo spolupáchatel'ov dopustil proti poškodenému násilia alebo hrozby bezprostredného násilia, ale postačí, že v rámci rozdelenia rolí jednotlivých spolupáchatel'ov pri spoločnom útoku dôjde k tomu, že len niektorý z nich sa dopustí násilia, resp. hrozby bezprostredného násilia, zatiaľ čo iný zo spolupáchatel'ov sa dopustí konania smerujúceho k odňatiu veci z dispozície poškodeného. Po subjektívnej stránke spolupáchatel'stvo predpokladá zároveň úmysel spoločným konaním spáchať trestný čin.

Dovolací súd má za to, že konanie obvineného J. T., pokiaľ ide o skutky uvedené v bode 1/ a 2/ napadnutého rozsudku, tak ako bolo súdmi nižších stupňov zistené, nemôže napĺňať znaky spolupáchatel'stva, keďže v danom prípade nebola pre takéto posúdenie

splnená objektívna podmienka. Za situácie, keď priamym vykonávateľom oboch lúpežných útokov, vrátane zmocnenia sa cudzích vecí, bol výlučne ml. A. T. a keď účasť obvineného J. T. po objektívnej stránke spočívala len v tom, že obďaleč samotný lúpežný útok pozoroval (skutok 1/), resp. len stál za jeho vykonávateľom ako i poškodenou (skutok 2/), nemožno totiž hovoriť o spoločnom konaní oboch obvinených, pre ktoré je charakteristická priama a osobná účasť na čine, spočívajúca vo vykonaní aspoň časti konania predpokladaného v skutkovej podstate príslušného trestného činu.

Zo zisteného skutkového stavu je zrejmé, že obvinený J. T. sa žiadneho fyzického násillia, ani hrozby bezprostredného násillia voči G. K. či M. S. nedopustil (ani z výpovedí oboch týchto poškodených nevyplýva, že by niektorá z nich takúto hrozbu bezprostredného násillia z jeho strany pocítovala), a rovnako tak sa nedopustil ani žiadneho konania smerujúceho k vytrhnutiu kabeliek z ich dispozície, a preto oba súdy pochybili, keď jeho účasť na posudzovaných trestných činoch lúpeže posúdili ako spolupáchateľstvo. Avšak to, že v oboch prípadoch došlo k predchádzajúcej vzájomnej dohode oboch obvinených, že obvinený J. T. stál v čase lúpežných útokov neďaleko ich vykonávateľa ml. A. T., s ktorým napokon i spolu s ulúpenými vecami z miesta činu tiež spoločne utiekol, svedčí o tom, že ml. A. T. sa dostávalo z jeho strany aspoň morálnej opory. Jeho konanie malo byť preto správne posúdené ako **účasť vo forme psychickej pomoci**, konkrétne v prípadne skutku uvedeného v bode 1/ napadnutého rozsudku ako účasť vo forme pomoci k zločinu lúpeže podľa § 21 ods. 1 písm. d/ k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/ Tr. zák. a v prípade skutku uvedeného v bode 2/ tohto rozsudku ako pomoc k obzvlášť závažnému zločinu lúpeže podľa § 21 ods. 1 písm. d/ k § 188 ods. 1, ods. 2 písm. d/, ods. 3 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 139 ods. 1 písm. e/, písm. f/ Tr. zák. Najvyšší súd Slovenskej republiky má za to, že na takéto posúdenie boli splnené všetky podmienky, vrátane podmienok uvedených v § 18 Tr. zák.

Na tomto mieste považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné poukázať na tú skutočnosť, že zásadný rozdiel medzi účasťou a spolupáchateľstvom spočíva v tom, že pri účasťi stačí nepriama účasť na čine. Účastník, resp. pomocník nenapĺňa znaky skutkovej podstaty hlavného trestného činu a jeho konanie nie je „spoločným konaním“, nie je súčasťou konania bezprostredne smerujúceho k spáchaniu trestného činu.

Čo sa týka trestnej zodpovednosti účastníka, na túto sa – ako je už aj z vyššie uvedeného zrejmé – použijú v zmysle § 21 ods. 2 Tr. zák. ustanovenia o trestnej

zodpovednosti páchatel'a, ak Trestný zákon neustanovuje inak. Účastníctvo na trestnom čine sa teda trestá rovnako ako páchatel'stvo, podľa rovnakej trestnej sadzby, pokiaľ Trestný zákon nestanoví niečo iné.

Pokiaľ ide o námietky dovolateľa vo vzťahu k právnej kvalifikácii prvých dvoch skutkov, tak tieto možno považovať s poukazom na vyššie uvedené za irelevantné, nakoľko zo zásady akcesority účastníctva, že konanie obvineného J. T. popísané v bode 1/ a 2/ napadnutého rozsudku nie je možné posúdiť ako jeden pokračovací trestný čin „účastníctva“, hoci by inak aj boli pre takéto posúdenie splnené všetky podmienky uvedené v § 122 ods. 10 Tr. zák., a z týchto dôvodov sa nimi dovolací súd ani nezaoberal.

Vzhľadom na vyššie uvedené a tiež s prihliadnutím na to, že prvostupňový súd o.i. aj z dôvodu minimálnej účasti obvineného J. T. na spáchaní trestných činov lúpeže rozhodol v jeho prípade o použití zmierňovacieho ustanovenia § 39 Tr. zák. a túto skutočnosť teda uvedeným spôsobom zohľadnil v rámci konkrétnej výmery trestu, možno na záver k predmetnému dovolaciemu dôvodu konštatovať, že hoci Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že vo veci konajúce súdy sa dopustili pochybenia, pokiaľ ide o právnu kvalifikáciu skutkov uvedených v bode 1/ a 2/ napadnutého rozsudku vo vzťahu k obvinenému J. T., keď jeho konanie mali správne posúdiť nie ako spolupáchatel'stvo ale ako účastníctvo vo forme pomoci, **dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. nemožno použiť, keďže zistené porušenie zákona zásadne neovplyvnilo postavenie obvineného** (§ 371 ods. 4 Tr. por.).

Vo vzťahu k výroku o treste poukázal dovolateľ na viaceré pochybenia, ktorých sa mal dopustiť tak prvostupňový ako i odvolací súd, pričom v podanom dovolaní sa predovšetkým podrobne zaoberal tým, prečo mu bol podľa jeho názoru v dôsledku týchto pochybení uložený trest mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby (§ 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por.).

Ak pri rozhodovaní o treste majú byť použité ustanovenia o úprave trestnej sadzby uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona z dôvodu uvedeného v § 38 ods. 3, ods. 4, ods. 5, ods. 6 Tr. zák., § 39 ods. 4 Tr. zák. a § 41 ods. 2 Tr. zák., konkrétne rozpätie trestnej sadzby sa určí tak, že najprv sa urobí úprava trestnej sadzby podľa príslušných ustanovení § 38 Tr. zák. Následne sa vykoná úprava takto stanovenej trestnej sadzby podľa režimu § 41 ods. 2 Tr. zák. a napokon sa určí konkrétne rozpätie trestnej sadzby podľa § 39 ods. 4 Tr. zák. (výnimka je u mladistvých, kde sa na prvom mieste musí aplikovať § 117 Tr. zák.).

Zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. a zníženie dolnej hranice trestnej sadzby podľa § 39 ods. 4 Tr. zák. sa vykoná len s prihliadnutím na upravenú hornú, resp. dolnú hranicu trestnej sadzby, pričom ustanovenie § 38 ods. 8 veta za bodkočiarkou Tr. zák. sa v týchto prípadoch nepoužije.

Pod pojmom **zákonom stanovená trestná sadzba** sa rozumie sadzba trestu odňatia slobody uvedená v osobitnej časti Trestného zákona po jej úprave podľa ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona; to neplatí, pokiaľ ide o zločin, ktorý sa považuje za obzvlášť závažný v zmysle § 11 ods. 3 Tr. zák. (viď bližšie Uznesenie Krajského súdu v Trenčíne z 8. apríla 2009, sp. zn. 23 To 1/2009, uverejnené v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 4/2009 ako Rozhodnutie č. 32).

Podľa § 38 ods. 2 Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery **musí súd prihliadnúť na pomer a mieru závažnosti** poľahčujúcich okolností a priťažujúcich okolností.

Úplné a správne zistenie a ustálenie všetkých poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, určenie ich pomeru a závažnosti je teda nevyhnutnou podmienkou na určenie konkrétneho druhu trestu a jeho výmery.

V tejto súvislosti obvinený J. T. v podanom dovolaní namietal tú skutočnosť, že sudy v rozpore zo zisteným skutkovým stavom v jeho prípade nevzali do úvahy poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. („... *páchateľ napomáhal pri objasňovaní trestnej činnosti príslušným orgánom ...*“), dôsledkom čoho potom pri ustálení nesprávneho pomeru 1:1 - pri zistení len jednej poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. l/ Tr. zák. („... *páchateľ sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval ...*“) a jednej priťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. („... *páchateľ spáchal viac trestných činov...*“) neupravovali hornú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu v zmysle § 38 ods. 3 Tr. zák.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pritom po preskúmaní príslušnej časti spisového materiálu dospel k takému záveru, že vzájomný pomer priťažujúcich a poľahčujúcich okolností bol v prípade dovolateľa naozaj nesprávne určený. Zarážajúci je predovšetkým postup odvolacieho súdu, ktorý na str. 4 napadnutého rozhodnutia pri odôvodňovaní použitia

zmierňovacia ustanovenia uviedol, že „... *súd I. stupňa správne vyhodnotil vo veci zistené poľahčujúce okolnosti v podobe priznania sa obžalovaného k trestnej činnosti, napomáhania orgánom činným v trestnom konaní pri jej objasňovaní, ako i ....*“. Krajský súd v Trnave teda prihliadol na mieru závažnosti oboch poľahčujúcich okolností pri odôvodňovaní konkrétnej výmery trestu, no poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. n/ Tr. zák. z nepochopiteľných dôvodov nezarátal do aritmetického pomeru zistených a ustálených poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, neprávne ustáleného už prvostupňovým súdom. Na margo vyššie citovaného konštatovania odvolacieho súdu treba poukázať i na to, že dovolaciemu súdu vôbec nie je zrejmé, na základe čoho dospel tento k názoru, že „... *súd I. stupňa správne vyhodnotil vo veci zistené poľahčujúce okolnosti ...*“, keďže z napadnutého prvostupňového rozhodnutia vôbec nevyplýva, že by Okresný súd Trnava akýmkoľvek spôsobom bral do úvahy druhú z vyššie uvedených poľahčujúcich okolností (neprihliadol na ňu pri určovaní pomeru poľahčujúcich a priťažujúcich okolností, ani jej závažnosťou neodôvodňoval uloženie trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu ako to urobil odvolací súd).

V súvislosti s priťažujúcou okolnosťou podľa § 37 písm. h/ Tr. zák. súdmi zistenou a ustálenou v danom prípade a s poukazom na to, že bola zároveň použitá tzv. asperačná zásada, dáva Najvyšší súd Slovenskej republiky do pozornosti tú skutočnosť, že dňa 14. júna 2010 bolo prijaté pod Tpj 104/2009 stanovisko, že „*spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou „ne bis in idem“, vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako priťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h/ Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.)*.“

Súd mal teda pri prevahe poľahčujúcich okolností v prvom kroku pri úprave trestnej sadzby správne postupovať tak, že v súlade s § 38 ods. 3, ods. 8 Tr. zák. mal znížiť hornú hranicu trestnej sadzby ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona za trestný čin zo zbiehajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestný (§ 188 ods. 3 Tr. zák.) o jednu tretinu [(15-10)/3], a teda z 15 rokov na 40/3 roka, t.j. 13 1/3 roka. Až po tejto úprave mala byť použitá tzv. asperačná zásada upravená v § 41 ods. 2 Tr. zák., pričom v tejto súvislosti je potrebné upozorniť na to, že pre zvýšenie hornej hranice trestnej sadzby odňatia slobody trestného činu zo zbiehajúcich sa trestných činov najprísnejšie trestného o jednu tretinu a tiež pre následné ukládanie trestu nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody je naďalej smerodajný postup používaný ešte za účinnosti starého Trestného zákona

(viď rozhodnutie Nejvyššího soudu z 27. marca 1964 - 5 Tz 10/64, uverejnené pod č. 30/1964 a iné). Horná hranica zvýšenej trestnej sadzby v zmysle vyššie uvedeného mala byť teda 160/9 roka, t.j. 17 7/9 roka $(40/3+40/9)$ a dolná hranica hornej polovice zvýšenej trestnej sadzby 125/9 roka, t.j. 13 8/9 roka $[(160/9+10)/2]$.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatel'a má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatel'a neprímerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, **možno páchatel'ovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.**

Podľa § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák. **pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako osem rokov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň pätnásť rokov.**

Podľa § 39 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. **pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest odňatia slobody kratší ako päť rokov, ak je v osobitnej časti tohto zákona dolná hranica trestnej sadzby trestu odňatia slobody aspoň desať rokov.**

Už z vyššie citovaných ustanovení je zrejmé, že pri použití zmierňovacieho ustanovenia § 39 Tr. zák. súd ukladá trest pod dolnú hranicu trestu ustanoveného zákonom, t.j. pod dolnú hranicu už aj prípadne upravenú v zmysle príslušných ustanovení všeobecnej časti Trestného zákona. V danom prípade teda súd mohol ukladať trest nie pod dolnú hranicu trestnej sadzby ustanovenú v osobitnej časti Trestného zákona za trestný čin najprísnejšie trestný (10 rokov), ale pod dolnú hranicu trestnej sadzby upravenú v zmysle § 41 ods. 2 Tr. zák. a práve v tom spočíva rozdiel pri mimoriadnom znižovaní trestu medzi páchatel'mi, pri ktorých je potrebné použiť asperačnú zásadu a tými, u ktorých použitie § 41 ods. 2 do úvahy neprichádza v prípade. V § 39 ods. 3 písm. b/ až písm. e/ Tr. zák. sú potom následne upravené podmienky na použitie tohto inštitútu z hľadiska minimálnej hranice takto uloženého trestu odňatia slobody, a to podľa výšky dolnej hranice trestnej sadzby odňatia slobody uvedenej v osobitnej časti Trestného zákona. Rozhodujúca v tomto smere teda nie je dolná hranica trestnej sadzby odňatia slobody už príp. upravená podľa všeobecnej časti

Trestného zákona, ako sa pravdepodobne mylne domnievali vo veci konajúce súdy, keďže namiesto § 39 ods. 3 písm. c/ Tr. zák. aplikovali § 39 ods. 3 písm. b/ Tr. zák.

V danom prípade mohol byť teda po správnom použití všetkých vyššie uvedených ustanovení uložený trest v trvaní 5 rokov až 13 8/9 roka, čo znamená, že **obvineným uplatnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h/ Tr. por. nie je daný, keďže mu bol uložený súhrnný trest odňatia slobody** nachádzajúci sa v predmetnom rozmedzí, t.j. **v rámci zákonom ustanovenej trestnej sadzby.**

Pokiaľ ide o tie výhrady dovolateľa, že Krajský súd v Trnave sa dostatočným spôsobom nevysporiadal s jeho odvolacími námietkami vo vzťahu k výroku o treste a že jeho rozhodnutie vykazuje vysoký stupeň arbitrárnosti, tak k týmto je potrebné uviesť iba toľko, že spomenuté nedostatky v podstate „napravil“ Najvyšší súd Slovenskej republiky predmetným uznesením, keďže v podanom dovolaní uplatnil obvinený J. T. tie isté námietky ako v odvolaní.

Vo vzťahu k tomu tvrdeniu obvineného, že súd pri ukladaní trestu nevzal do úvahy § 34 ods. 4 ani ods. 5 písm. a/ Tr. zák., poukazuje Najvyšší súd Slovenskej republiky na to, že ide len o všeobecné hľadiská stanovené pre voľbu druhu trestu a jeho výmeru (podobne ako napr. § 34 ods. 1, ods. 3 Tr. zák.), ktorých prípadného nerešpektovania sa nemožno domáhať v zmysle žiadneho dovolacieho dôvodu a nemožno ich dokonca podriadiť ani pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (tento dôvod môže založiť nesprávna aplikácia takých hmotnoprávných ustanovení kogentnej povahy, viažucich sa k rozhodovaniu o treste, akými sú ustanovenia § 41, § 42 či § 47 ods. 2 Tr. zák.).

Napokon považuje Najvyšší súd Slovenskej republiky za potrebné upozorniť i na to, že obvinený J. T. sa mýlil v tom, keď v podanom dovolaní uviedol, že § 38 ods. 5 Tr. zák. nebolo nutné v danom prípade použiť vzhľadom na § 38 ods. 7 Tr. zák., čo podľa neho súd správne vyhodnotil. V posudzovanom prípade totiž ustanovenie § 38 ods. 5 Tr. zák. vôbec nebolo možné aplikovať a zvýšenie zákonom ustanovenej dolnej hranice trestnej sadzby o polovicu teda neprichádzalo ani do úvahy, keďže pod slovným spojením „opätovné spáchanie zločinu“ treba vo vzťahu k tomuto ustanoveniu rozumieť spáchanie zločinu po tom, čo bol páchatel právoplatne odsúdený za iný zločin; na tento znak sa neprihliadne v prípade, ak predchádzajúce odsúdenie za zločin je zahladené.

Z dôvodov vyššie uvedených rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky tak, ako je uvedené v enunciaci tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 20. januára 2011

JUDr. Peter H a t a l a, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia : Ing. Alžbeta Kóňová